

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 17.286 van 17 oktober 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X , die verklaart van Russische nationaliteit en Ingoesje origine te zijn, op 14 juli 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 5 juni 2008 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 1 september 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Russische nationaliteit en Ingoesje origine te zijn.

Op 7 mei 2007 vraagt verzoekster de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 29 januari 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen voormelde beslissing van 29 januari 2008 dient verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij arrest nr. 11.904 van 28 mei 2008 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 5 juni 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Deze beslissing wordt op 12 juni aan verzoekster ter kennis gebracht en maakt in de onderhavige zaak de bestreden beslissing uit. De bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“(...)

Op 28/06/2008 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.

(...)”

2. Ontvankelijkheid

Verweerder werpt een exceptie van onontvankelijkheid op. Zo stelt hij dat verzoekster niet getuigt van het vereiste belang bij haar beroep, daar enerzijds de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten behouden blijft, en anderzijds het bestuur een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten zal afgeven, gezien de kennelijk illegale verblijfssituatie van verzoekster.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 75 § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de Minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Raad op 28 mei 2008 de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 29 januari 2008 houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van verzoekster heeft bevestigd. Verzoekster betwist dit gegeven niet. Ingevolge het uitvoerbaar worden van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt op 5 juni 2008, in

toepassing van artikel 75 § 2 Vreemdelingenbesluit, bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Verweerder beschikt in deze over een gebonden bevoegdheid en motiveert terecht door te stellen dat de Raad op 28 mei 2008 de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door de Commissaris-generaal heeft bevestigd en dat verzoekster illegaal in het Rijk verblijft vermits zij niet beschikt over de bij artikel 2 Vreemdelingenwet vereiste documenten. Verzoekster betwist dit laatste overigens niet.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid niet anders dan in uitvoering van artikel 75 § 2 Vreemdelingenbesluit opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekster, daar zij niet als vluchteling is erkend en haar de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt, een bevel te verlenen het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan verzoekster geen nut opleveren. Er dient daarom vastgesteld te worden dat verzoekster geen belang heeft bij de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring.

In zoverre verzoekster de schending van het artikel 3 EVRM inroept, dient de Raad vast te stellen dat de bepaling van artikel 3 EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. In casu dient te worden vastgesteld dat de verwijzing naar algemene rapporten in verband met de situatie in haar land van herkomst op zich niet volstaan om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM.

In zoverre verzoekster in het kader van artikel 3 EVRM verwijst naar haar persoonlijke situatie, wijst de Raad erop dat zij deze feiten reeds heeft uiteengezet aan de Commissaris-generaal, alsook aan de Raad en dat zowel de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, als de Raad haar de subsidiaire bescherming hebben geweigerd.

Artikel 48/4 § 2 Vreemdelingenwet bepaalt dat ernstige schade bestaat uit a) doodstraf of executie, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst of c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Vermits deze bepaling de bewoordingen van het door verzoekster opgeworpen artikel 3 EVRM herneemt, werd reeds geoordeeld dat verzoekster een schending van artikel 3 EVRM niet heeft aangetoond. Voor zover verzoekster kritiek levert aangaande de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus en aan de Raad om een nieuwe beoordeling vraagt, merkt de Raad op dat in de huidige procedure een nieuwe beoordeling betreffende het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus niet tot zijn bevoegdheid behoort, aangezien de Raad in casu in toepassing van artikel 39/2 § 2 Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Ook hier doen de argumenten van verzoekster geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de minister en toont zij op deze wijze niet aan dat zij over het wettig vereiste belang beschikt.

Het beroep ingesteld door verzoekster is onontvankelijk.

Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.